

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ'Υ

Η Φλωρέτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η

Φλωρέτα, μιά φτωχή και μικρούλα χωρική, όρφανή από μητέρα, ζή κοντά στον πατέρα της, τόν όποιον έχει συντριψει η δυστυχία.

... χαρά της μικρούλας είναι να πηγαίνει να θόσκη τή γίδα τους και την άγγελάδα τους στα χωράφια, όπου συναντάει ένα μικρό θοσκό, τόν Γιάννη, και παίζει μαζί του. Σιγά-σιγά μιά στενή φιλία ένώνει τά δυό παιδιά κι' ό Γιάννης πού είναι παιδί εύπόρων χωρικών, άρχίζει να νοιώθη μεγάλο ένδιαφέρον για τή Φλωρέτα. Ίην πηγαίνει μάλιστα στο σπίτι του, τή γνωρίζει στην μητέρα του και τήν άδελφή του, ή όποιες συμποούν τή φτωχούλα όρφανή και τής μαθαίνουν διάφορες έργασίες, για να μπορη να βοηθή τόν πατέρα της. Έτσι ή Φλωρέτα γίνεται μιά μικρούλα νοικοκυρά και σημειώνει καθημερινώς κοινούργιες προόδους. Μιά μέρα, καθώς θρισκόταν στην έξοχη μαζί με τόν Γιάννη, θρίσκει τόν γαμμένσκυλκι της κομήσσης ντέ Λάντ και τής τόν πηγαίνει στην έπαυλι της. 'Η καλή και ώραία κομήσση τής δείχνει άμέσως μεγάλη συμπάθεια και άρχίζει να τήν προστατεύη. Πηγοσνει και τήν θέπει στο καλυθόσπιτό της, γνωρίζει τόν πατέρα της και τούς πληρώνει τά νοικια πού καθυστερούν στο σπιτονοικοκυρη τους. Κι' από ήμέρα σε ήμέρα, ή προστασία της κομήσσης μεγαλώνει ως ότου τέλος προτείνει στον πατέρα της Φλωρέτας να τόν κάνει άρχιδασοφύλακά της. 'Η Φλωρέτα θά ήταν τώρα τρισευτυχισμένη, άν δέν τήν έφοβιζε ό γυιός της κομήσσης, ό κακος και ύπεροπτικός Ζάκ, κοντά στον άποιο θά ζούσε στο έξής.

(Συνέχεια από τόν προηγούμενο)

'Η Φλωρέτα, βλέποντας πόσο εύτυχισμένος ήταν ό πατέρας της, δέν τολμούσε να ταραξή τή χαρά του. Έξ άλλου ό πατέρας της δέν ήξερε τον Ζάκ και θά της έλεγε πώς ήταν άνοησία να άνησυχή για τόν παιδί εκείνο, πού μόλις μιά φορά τόν είχε δη και τόν όποιο τόν περισσότερο καιρό έμμενε κλεισμένο στο παρισινό λυκειο, όπου σπούδαζε.

'Η Φλωρέτα λοιπόν δέν τού φανέρωσε τήν άνησυχία της και τόν άφησε να μιλάη όλη τήν ήμέρα για τήν εύτυχία τους.

'Ο Φραντί άποφάσισε να συνοδεύση τήν Πέμπτη τήν Φλωρέτα στο μέγαρο της κομήσσης, γιατί ήθελε να γνωριστ ή με τόν γέρο 'Αλλάρ και να δη τόν δάσος και τόν κυνοτροφείο.

'Ο πατέρας λοιπόν κ' ή κόρη, πιασμένοι από τόν χέρι, πήγαν τήν Πέμπτη στην έπαυλι. 'Η κομήσση έλειπε σε μιά έπίσκεψη και τήν περίμεναν από στιγμή σε στιγμή.

'Η Φλωρέτα ώδήγησε τόν πατέρα της στον 'Αλλάρ.

— Είναι ό πατέρας μου, κύρ 'Αλλάρ, κ' ήρθε να δη άν φυγήκαν τά περδικόπουλα.

— "Α, τήν πονηρή!... Νομίζεις λοιπόν πώς δέν ξέρω τίποτε; 'Η κυρία κομήσση μου είπε τί σκοπούς έχει... Είναι πολύ καλή κυρία και δέν θέλει να δυσανεστήση έναν άνθρωπο πού γέρασε δουλεύοντάς την... Μά έγώ, βλέπεις, δέν κάνω πειά γι' άρχιδασοφύλακας. Έμένα μου χρειάζεται μιά καλή σύνταξη και να πάω να ήσυχάσω. Δέν θαστάνε πειά τά πόδια μου. Ήταν άνάγκη νάρθη ένας άλλος στη θέση μου και είμαι εύχαριστήμένος πού διάλεξε, έσένα, Φραντί, ή κυρία κομήσση...

— Έγώ θά κάνω ό,τι μπορώ για να εύχαριστηθ ή ή κυρία κομήσση, φτάνει να με όδηγήσης και σύ, είπε ό Φραντί.

'Ο πατέρας της Φλωρέτας στεκόταν με συστολή μπροστά στον 'Αλλάρ, ό όποιος έκανε τόν σοβαρό και καμάρωνε για τήν ώραία στολή του με τόν άσημνιο σειρήτη στο κασκέτο. 'Ο γέρο δασοφύλακας εύχαριστήθηκε πολύ από τόν σεβασμό αυτό και φάνηκε εύνοϊκός πρός τόν διάδοχό του.

— "Ελα να δης, Φραντί, τού είπε. Έχουμε έδω κάτι άφεντόσκυλα...

'Ο πατέρας κ' ή κόρη άκολούθησαν τόν άρχιδασοφύλακα. Μόλις ζύγωσαν στο κυνοτροφείο, άκούσθηκαν δυνατά γαυγίσματα και ή Φλωρέτα στριμώχθηκε φοβισμένη κοντά στον πατέρα της.

— Μη φοβάσαι, μικρούλα μου, τής είπεν ό 'Αλλάρ, δέν πειράζουν αυτά τά σκυλιά... Δέν είναι σαν εκείνα τά είκοσιπέντε σκυλιά πού είχαν ό μακαρίτης ό κόμης... Τί σκυλιά ήσαν εκείνα!... "Ισαμ' εκεί πάνω!... Που ν' αφήσουν άνθρωπο να ζυγώση κοντά τους!... Τόν έτρωγαν όλοζώντανο!

'Η Φλωρέτα άνατρίχιασε από τόν τρόμο της, μόλις άκουσε τά λόγια αυτά. Ψοβερά θηρία θά ήσαν χωρίς άλλο τ' άγριόσκυλα εκείνα!... "Αν ή Φλωρέτα θρισκόταν στο μέγαρο τήν έποχή εκείνη, δέν θά μπορούσε να κοιμηθ ή τή νύχτα από τόν φόβο της.

'Ο 'Αλλάρ άνοιξε τήν πόρτα τού κυνοτροφείου και άμέσως έξη ώραία λαγωνικά, άσπρα και ξανθά, πετάχτηκαν έξω, γαυγίζοντας και πηδώντας!

— Κάτω, Φλόξ!... Λουλού!... Νιράκ, φρόνιμα!...

'Η Φλωρέτα έτρεμε μήπως τήν ρίξουν κάτω τά σκυλιά εκείνα πού έτρεχαν σαν τρελλά. 'Αλλά μόλις σφύριξε ό 'Αλλάρ, μπήκαν πάλι στο κυνοτροφείο και ό άρχιδασοφύλακας άκολουθούμενος από τόν Φραντί και τήν κόρη του, διευθύνθηκε πρός τόν μέρος, όπου θρισκόντουσαν ή πέρδικες κ' ό φασιανοί.

'Η μικρούλα ήταν τώρα περισσότερο εύχαριστήμένη!

Τί ώραία πού ήσαν όλα εκείνα τά πουλιά!...

— Γι' αυτά τώρα θά φροντίσης έσύ, μικρή μου, τής είπεν ό 'Αλλάρ. Θά τούς δίνης να τρώνε αυγά μυρμηγκιών, πατάτες, αυγά!...

Και τήν χάιδεψε τρυφερά στο μάγουλο.

Η'

ΟΠΟΥ Η ΦΛΩΡΕΤΑ ΦΙΛΟΞΕΝΕΙ ΣΑΝ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ

Τή στιγμή εκείνη άκούστηκε στην άμμοστρωμένη δενδροστοιχία ό θόρυβος των τροχών ενός άμαξιού και ή Φλωρέτα γυρίζοντας τόν κεφάλι της είδε τήν κομήσση ντέ Λάντ, πού ώδηγούσε μόνη της τόν άμάξι, διευθύνοντας με χάρι και μ' έπιδειξιότητα δυό μικρά σκωτσέζικα άλογα, πού ήσαν έντελώς όμοια μεταξύ τους.

— Φραντί, είπε ό γέρο 'Αλλάρ, ή κυρία κομήσση γύρισε. Έλα πάμε στην βίλλα... Θέλει να σου μιλήση...

Πραγματικά, έπειτ' από δέκα λεπτά της ώρας, ή κομήσση ντέ Λάντ ζήτησε τόν Φραντί και τήν κόρη του, οί όποιοι, για να πάνε πρός αυτήν, πέρασαν από πολλούς λαμπρούς διαδρόμους και πολυτελή σαλόνια.

'Η Φλωρέτα κύτταζε με περιέργεια τόν πατέρα της και τής έρχόταν να γελάση καθώς έβλεπε τήν έκπληξή του, ένώ βάδιζε στο παρκέτο πού γυάλιζε σαν καθρέφτης... 'Αλλά και πώς να μην έκπλαγ ή ό δυστυχής Φραντί βλέποντας τά πλούσια εκείνα έπιπλα και τούς κρυστάλλινους καθρέφτες πού έφταναν ως τόν ταβάνι;... 'Ο Φραντί είχεν άνοιξει τόσα τά μάτια του και κύτταζε γύρω του με θαυμασμό... Νόμιζε πώς θρισκόταν σε κανένα μαγικό παλάτι.

— Είδες τί ώμορφα πράγματα, πατέρα; είπεν ή Φλωρέτα. Μά έμένα τόν πιό ώμορφο άπ' όλα μου φαίνεται ή ίδια ή κυρία κομήσση!...

— Εύχαριστώ, μικρούλα μου! είπεν ή κομήσση, ή έποια είχεν άκούσει τά λόγια αυτά.

Και σηκώνοντας τόν παραπέτασμα της πόρτας, πίσω από τόν όποιο θρισκόταν, παρουσιάστηκε γελώντας στον πατέρα και στην κόρη.

— Λοιπόν, κ. Φραντί, τί άποφασίσατε; ρώτησε.

— Δέχομαι με εύγνωμοσύνη τή θέση πού μου προσφέρετε, άπάντησε εκείνος.

— Και σύ, είσ' εύχαριστήμένη και σύ, Φλωρέτα μου;

— "Ω! πολύ, και σās εύχαριστώ με όλη μου τήν καρδιά. Έπειτα, μ' ένα μικρό δισταγμό, περιμένοντας με καρδιοχτύπι τήν άπάντησι, ρώτησε:

— Θά μπορώ να πηγαίνω τίς Κυριακές να βλέπω τούς

φίλους μου, την κυρά Ντεμάρ, την Ρόζα και το Γιάννη;
— Βέβαια, μικρούλα μου... Κι' αυτοί μπορούν ν'άρχωνται
εδώ... Το σπιτάκι πού θά κάθεστε θά είνε σάν δικό σας...
'Ο κήπος του γύρω είνε αρκετά μεγάλος και θά τόν ἔχης
στην διάθεσί σου νά κάνης ὅσους περιπάτους θέλεις μέ τούς
φίλους σου...

Τότε τὸ πρόσωπο τῆς μικρούλας φωτίστηκε ἀπὸ χαρά.
Καμμιά λύπη δὲν εἶχε πειὰ στὴν καρδιά τῆς... Ἡ κόμησσα
τῆς ἐπέτρεπε νὰ βλέπη τούς φίλους τῆς... Τί εὐτυχία!... Δὲν
ὑπῆρχε πειὰ κανένας λόγος νὰ συλλογίζεται μέ νοσταλγία
καὶ μέ λύπη τὸ καλυθόσπιτό τους πού θά τὸ ἄφηνε σὲ λίγο
γιὰ πάντα...

— Μείνετε νὰ φᾶτε κάτω μέ τούς ἀνθρώπους μου, ἐπρόσ-
θεσε ἡ κόμησσα. Ἐτσι θά γνωρισθῆτε μ' αὐτούς. Μετὰ δεκα-
πέντε μέρες θάρθῆτε νὰ μείνετε ὀριστικά ἐδῶ. Ὁ γέρο Ἄλ-
λάρ θά σᾶς δείξη τὸ σπιτάκι σας πού εἶνε σχεδὸν ἐπιπλω-
μένο. Ἐχω πῆ νὰ θάλουν καὶ ἓνα κρεββάτι γιὰ τὴν Φλωρέτα,
γιατί τὸ δικό τῆς μοῦ φάνηκε πολὺ μικρό. Καὶ τώρα, ἀντίο,
κύριε Φραντί... Καλὴ ἀντάμωσι, Φλωρέτα μου!... Ἀπὸ σῆ-
μερα ὡς τὴν ἡμέρα πού θάρθῆτε ἐδῶ, σοῦ χαρίζω τὶς δυὸ
ἐπισκέψεις πού ἔπρεπε νὰ μοῦ κάνης σ' αὐτὲς τὶς δυὸ ἑδο-
μάδες. Μείνε μέ τούς φίλους σου καὶ αὐτὲς τὶς ἡ-
μέρες.

Καὶ χτύπησε ἑλαφρὰ καὶ χαϊδευτικά τὸ μάγουλο τῆς μι-
κρούλας.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη ἀπομακρύνθηκαν καὶ κατέβηκαν
στὸ διαμέρισμα τῆς ὑπηρεσίας, ὅπου τούς περίμενε τὸ ἄλλο
προσωπικὸ τοῦ μεγάρου.

— Τυχερὸς ἦσουν! ἔλεγαν ὅλοι στὸν Φραντί. Τέτοια κυ-
ρία δὲν βρίσκεται ἄλλη... Ὅποιος ἔρθῃ ἐδῶ δὲν φεύγει
ποτέ πειὰ... Ἡ μικρούλα σου εἶνε πολὺ ἔξυπνη... Ἐκανε
τὴν κυρία κόμησσα νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἀμέσως!...

Ὁ γέρο Ἄλλάρ τούς ἔδειξε κατόπιν τὸ σπιτάκι τους.

— ὦ! πόσο ὠμορφο ἦταν... Ἦταν πιὸ ὠμορφο κι' ἀπὸ τὴν
ἀγροικία τοῦ Γιάννη... Οἱ τοῖχοι του δὲν φαινόντουσαν κα-
θόλου, γιατί τούς σκέπαζαν ὀλόκληρους οἱ κισσοὶ. ἡ τριαν-
ταφυλλιές καὶ ἄλλα φυτὰ,
πού τούς εἶχαν πέσει πειὰ τὰ
λουλούδια, λόγω τῆς ἐποχῆς.

Μπρὸς τὸ σπιτάκι ἦταν ἓνα
ὠμορφο περιθόλι πού εἶχε
σειρές ἀπὸ γιασεμιά καὶ ἄλλα
λουλούδια κοντὰ στοὺς τοί-
χους του.

— Ἡ κυρία, εἶπεν ὁ γέρο
Ἄλλάρ, ἀγαπάει πολὺ τὰ
λουλούδια... Μπορεῖς λοιπὸν
νὰ φυτέψης, Φλωρέτα, ὅσα
λουλούδια θέλεις...

Πίσω ἀπ' τὸ σπίτι ἦταν ἕ-
νας λαχανόκηπος πού ἔφτανε
γιὰ νὰ προμηθεύῃ στὸν πατέ-
ρα καὶ στὴν κόρη ὅσα λαχα-
νικά τούς χρειαζόντουσαν. Ὁ
Ἄλλάρ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ
ὀπιτιοῦ καὶ μπῆκε σὲ μιὰ με-
γάλη κάμαρη.

— Ἐδῶ εἶν' ἡ σάλα σας, εἶ-
πε. Βλέπετε τί ὠμορφο τζάκι
πού ἔχει!... Μπορεῖς νὰ κρε-
μάς ἀπὸ πάνω τὸ τουφέκι
σου.

Στὴ σάλα ὑπῆρχαν καὶ με-
ρικὰ ὠραία ἐπιπλά, ἓνας θε-
λουδένιος καναπὲς, δύο πολυ-
θρόνες, τέσσερες - πέντε καρέ-
κλες κι' ἓνα καλὸ καρυδένιο
τραπέζι. Τὸ δωμάτιο τοῦ Φραν-
τί ἦταν στὸ πλάι κ' ἡ τραπε-
ζαρία ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.
Πάνω τέλος ἀπὸ τὴ σάλα ἦ-
ταν ἓνα χαριτωμένο δωμάτιο
γιὰ τὴν Φλωρέτα, πού ἔβλεπε
πέρα στὸ ποτάμι καὶ στὸ δά-
σος καὶ εἶχε ὑπέροχη θέα!

Ἀπὸ ὅλα εἶχε τὸ μικρὸ ἐ-
κείνο σπίτι καὶ χορταποθήκη,
καὶ σταῦλο γιὰ τὴν ἀγελάδα
τους, ἀκόμα καὶ ἓνα λειθαδά-
κι γιὰ τὴ βοσκή τῆς.

Καὶ, σηκώνοντας τὸ παραπετασμα, ἡ κόμησσα παρου-
σιάστηκε στὸν πατέρα καὶ στὴν κόρη.

— Καθὼς βλέπεις, Φραντί, εἶπεν ὁ Ἄλλάρ μέ προστα-
τευτικὸ τόνο, θά περνᾶς ἐδῶ σάν ἀφέντης. Ὅλοι στὸ χω-
ριὸ θά σὲ ζηλεύουν γιὰ τὴν τύχη σου!

— Κι' ἐγὼ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, κύρ Ἄλλάρ, ὅτι θά
βάλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν κυρία...
Θά τὸ ἰδῆς, θά κάνω ὅ,τι μπορῶ μέ τὸ παραπάνω...

— Καλὰ, Φραντί... Κι' ἐγὼ θά σὲ ὀδηγήσω νὰ μάθης τὸ
γρηγορότερο τὴ δουλειά...

Κατόπιν ἐπῆγαν κ' οἱ τρεῖς γιὰ νὰ φᾶνε μαζὺ μέ τὸ
ἄλλο προσωπικὸ τῆς θίλλας. Πολλὴ εὐθυμία ἐπεκράτησε στὸ
δεῖπνο ἐκεῖνο κι' ὅλοι ὕψωσαν τὰ ποτήρια τους καὶ ἤπιαν
στὴν ὑγεία τοῦ Φραντί καὶ τῆς κόρης του. Στὴ Φλωρέτα
μόνο, τῆς ὁποίας τὰ μάτια εἶχαν ἀρχίσει νὰ κλείνουν, φά-
νηκε ἀτελείωτο. Εἶχε κουραστῆ πειὰ ἡ φτωχὴ μικρούλα κι'
ὅταν ἔφυγαν, ὁ Φραντί ἀναγκάστηκε νὰ τὴν πάρῃ στοὺς
ὤμους του στὸ τέλος τοῦ δρόμου, τόσο πολὺ νύσταζε!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Φλωρέτα ἐπῆγε στὴν ἀγροικία τῶν φί-
λων τῆς. Εἶχαν σφάζει ἓναν χοῖρο κι' ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀλα-
τίσουν καὶ νὰ κάνουν λαρδί καὶ λουκάνικα.

Τὶς ἄλλες ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος, ἔμεινε στὸ καλυθόσπιτό
τους, γιατί ἔπρεπε νὰ μαζέψῃ καὶ νὰ ταχτοποιήσῃ τὰ πράγ-
ματά τους. Εἶχαν πολὺ λίγα ἐπιπλά καὶ ἡ μετακόμισις δὲν
ἦταν δύσκολη. Ὅσῳσο κάθε μέρα μετακόμιζαν κι' ἀπὸ κάτι
στὸ καινούργιο τους σπίτι. Ὁ πατέρας τοῦ Γιάννη τούς εἶχε
δανείσει τὸ γαῖδαρό του καὶ τὸ ἀμάξι του, μέ τὸ ὁποῖο
πήγαινε ὁ Γιάννης κάθε πρωὶ καὶ βοηθοῦσε τὴ μικρὴ του
φίλη, γιατί ὁ Φραντί πήγαινε ἀκόμα στὴ μεροκαματιάρικη
δουλειά του.

Ὁ Γιάννης λοιπὸν φόρτωνε στ' ἀμάξι πότε τὸ κρεββάτι,
πότε τὴ ντουλάπα, πότε τὰ μαγειρικά σκευῆ ἢ τὶς καρέ-
κλες κι' ἔτσι τὰ παιδιά πήγαιναν στὴ θίλλα ἀμαξάδα!

— Γιατί εἶσαι τόσο λυπημένος; ρώτησε ἓνα πρωὶ τὸ Γιάν-
νη ἡ Φλωρέτα. Πέντε μέρες τώρα δὲν εἶδα τὸ χεῖλι σου νὰ
γελάσῃ...

— Γιατί, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπιτάκι αὐτὸ, μοῦ φαίνεται ὅτι
φεύγεις γιὰ πάντα... καὶ πὼς
τὸ καινούργιο κι' ὠμορφο σπί-
τι σας εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπὸ
τὸ δικό μας...

— Τί λές, Γιάννη; Ἰσα-ἴ-
σια, τώρα εἶμαστε κοντήτερα
ἀπὸ πρὶν καὶ θά μπορῆς ν'άρ-
χεσαι εὐκολώτερα ὅ,τι ὠρα
θέλεις νὰ με βλέπης...

— Θά ντρέπωμαι ν'άρχωμαι
σὲ τόσο ὠμορφο σπίτι καὶ θά
φοβᾶμαι μήπως με δοῦν οἱ ἄν-
θρωποι τῆς κυρίας κόμησσας.
Ἄ! Φλωρέτα μου, δὲν εἶμαι
κακὸς, μὰ θά τὸ εἶχα χίλιες
φορὲς καλύτερα νὰ σὲ βλέπω
μέ τὴν παληὰ φουστίτσα σου
καὶ μέ τὶς δυὸ φιλενάδες σου,
τὴ γίδα σου καὶ τὴν ἀγελάδα
σου, παρὰ μέσα σ' ὅλες αὐτὲς
τὶς ἀρχοντιές.

— Μὴν τὸ λές αὐτὸ, Γιάννη,
γιατί ὅλες αὐτὲς ἡ ἀρχοντιές
πού μοῦ λές, θά μοῦ φανοῦν
ἄσχημες... Μὴ φοβᾶσαι, Γιάν-
νη μου, θά δῆς πὼς θάμαστε
σάν καὶ πρῶτα...

Ἄλλὰ ὁ μικρὸς Ντεμάρ δὲν
παρηγοριόταν, καὶ, κάθε φο-
ρὰ πού ἔμπαινε στὸ καινούρ-
γιο σπίτι τῆς Φλωρέτας, ἀνα-
στέναζε.

* * *

Τέλος, ὁ Φραντί καὶ ἡ κόρη
τοῦ ἐγκαταστάθηκαν ὀριστικά
τὸ Σάββατο στὸ χαριτωμένο
τοῦ σπίτι. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ
Ἄλλάρ τριγύρισε τὸ δάσος μέ
τὸν καινούργιο δασοφυλακα
γιὰ νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὰ κα-
θήκοντά του. Ἡ Φλωρέτα ἐ-
πωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας
γιὰ νὰ δῆ τούς φίλους τῆς. Ἡ

αγάπη της κυράς Ντεμάρ προς αυτήν μεγάλωνε, γιατί από την ημέρα που την είχε γνωρίσει είδε πώς ήταν αγαθό κορίτσι με καλή καρδιά, χωρίς ψευτιές και κακίες.

— Θέλω να σου ζητήσω κάτι, κυρά Ντεμάρ, της είπε. Μά μη μου πής όχι...

— Λέγε, μικρούλα μου, και ξέρε πώς ό,τι περνάει από το χέρι μου θα σου το κάνω...

— Νά τί θα σε παρακαλέσω, κυρά Ντεμάρ... Αυτό το καινούργιο σπιτάκι μας δεν θα μου φαίνεται σαν δικό μας όσο δεν έρχόσαστε και σεις να φάμε όλοι μαζί. Τί λέτε, έρχεστε την επόμενη Κυριακή; Δεν ξέρετε πόσο ο πατέρας μου κι' εγώ θα χαρούμε άμα σάς δούμε στο τραπέζι μας...

— Είσαι πολύ καλό κορίτσι, Φλωρέτα... "Όσο γι' αυτό που μου ζητάς, θέλει και ρώτημα; Θάρθουμε μετά χαράς, μικρούλα μου.

Είπε αδύνατο να περιγραφη ή χαρά της Φλωρέτας, μόλις άκουσε την άπάντησι αυτή.

— Νάρθης από νωρίς, Γιάννη, είπε στο φίλο της, να με βοηθήσης λίγο.

Ο Γιάννης της υποσχέθηκε πώς θα πήγαινε πρωί-πρωί για να περάση κοντά της όλη την ημέρα.

Όλη η εβδομάδα, η οποία προηγήθηκε της Κυριακής που θα έκανε το τραπέζι στους φίλους της, φάνηκε άτελείωτη στην Φλωρέτα. Έν τώ μεταξύ εργαζόταν με μεγάλο κέφι. Μόλις δυο εβδομάδες είχε εκεί, και ο γέρο Άλλάρ τη θαύμαζε για την προκοπή της.

— Τί επιδέξιο κορίτσι! Ήλεγε ο γέρο δασοφύλακας. Καθαρίζει τα κλουβιά πιο γρήγορα κι' από μένα κι' έχει τόσο ανάλαφρο χέρι που δεν άγριεύουν καθόλου τα πουλιά.

Πραγματικά, η επιδεξιότης της Φλωρέτας ήταν αφάνταστη. Μιά μέρα, στο πόδι μιάς πέρδικας είχε μπηχτή έν' άγκάθι και η Φλωρέτα της το έβγαλε τόσο επιδέξια, ώστε το πουλί δεν ταραχτήκε καθόλου.

Πολύ εύχαριστήθηκε μ' αυτό ο γέρο Άλλάρ και για να της δείξη την εύχαριστήσιν του, της χάρισε με την άδεια της κομήσης, ένα κουνέλι.

Εκείνες τις ημέρες, είχαν φανη πολλά κουνέλια στα χωράφια που έβλαπταν τα σπαρτά. Γι' αυτό ο Φραντι, κατά παραγγελίαν του Άλλάρ, σκότωσε καμμιιά δεκαριά.

Ετσι η Φλωρέτα θα φίλευε τους φίλους της και κουνέλια στο γεύμα της Κυριακής. Η μικρή νοικοκυρά παράγγειλε στον πατέρα της ν' αγοράση και δυο κιλά κρέας, έφτιαξε και τυρόπηττα, εις ανάμνησιν εκείνης που της είχαν προσφέρει οι φίλοι της. Είχε ακόμα αύγά και τυρί και σαλάτα. Τίποτε δεν έλειπε... Όλα τά είχε έτοιμάσει μόνη της.

Σ' αυτό τον κόσμο όλοι έχουν τις στιγμές της ευτυχίας τους, πλούσιοι και φτωχοί, μικροί και μεγάλοι... "Ετσι κι' η Φλωρέτα ήταν τρισευτυχισμένη την Κυριακή και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά στο στήθος της, ένω περίμενε τους φίλους της. Προηγουμένως είχε πάει στην εκκλησία κι' εύχαρίστησε το Θεό γιατί τους έσωσε από τη φτώχεια και από τον κακό εκείνο σπιτονοικοκύρη τους, και την έκανε να γνωρίση το Γιάννη και την κόμησσα ντε Λάντ.

Μόλις σχόλασε η εκκλησία, έφτασε ο Γιάννης, κρατώντας ένα καλάθι. Ήταν κατευχαριστημένος και τά μάτια του έλαμπαν.

— Τί έχεις μέσα στο καλάθι, Γιάννη; τον ρώτησε.

— Βρές το, της άπάντησε γελώντας το παιδί. Σου στέλνει η μητέρα μου κάτι... "Α! τί ωμορφα που θα περάσουμε όλη την ημέρα μαζί, Φλωρέτα!...

Ο Φραντι θρισκόταν στο δάσος, γιατί τις Κυριακές προπάντων συνηθίζουν οι λαθροθηρες να κυνηγάνε στο δάσος.

Η Φλωρέτα άνοιξε το καλάθι κι' έμεινε κατάπληκτη... Και τί δεν είχε μέσα: Λουκάνικα, χοιρομέρι, ωραιότατα άχλάδια, καφέ, ρακή, ό,τι ήθελες.

— "Ω Γιάννη!... Τί καλή που είνε η μητέρα σου! φώναξε η Φλωρέτα κατενθουσιασμένη.

Η μικρούλα νοικοκυρά είχε έτοιμάσει κιόλας τά κουνέλια... Ο Γιάννης κύτταζε τά χεράκια της που είχαν τόσο επιδεξιότητα κι' έκαναν τη δουλειά με τόσο χάρι.

— Βοήθησέ με να στρώσω το τραπέζι, Γιάννη... Πήγαινε να μου φέρης λίγο δροσερό χορτάρι για να θάλω άπάνω

τά φρούτα, όπως είδα να τά βάζουν στο τραπέζι της κυρίας κομήσης.

Το τραπέζι στολιστηκε σε λίγο σαν να είχαν καμμιιά μεγάλη έορτή. Τί ωραία που πήγαινε η πρασινάδα της χλόης με το κίτρινο χρώμα των άγλαδιών!... Και τί ωμορφα που ήσαν τά κατάλευκα πιάτα και τά όλοκάθαρα ποτήρια που άστραφταν!

Τά κουνέλια μοσχοβολούσαν όταν έφτασαν ο γέρο Άλλάρ κι' ο Φραντι έπιστρέφοντας από την περιπολία τους στο δάσος.

— Ούφ! έκανε ο γέρος αρχιδασοφύλακας. Τά πόδια μου δεν θαστάνε πειά. Μιά βόλτα έκανα στο δάσος κι' άπόστασα, εγώ που όταν ήμουν νέος μπορούσα ύστερ' από το δρόμο, να χορεύω όλη νύχτα ή να περπατάω πεζός πέντε ώρες...

— Πίνεις ένα ποτήρι κρασί; κύρ Άλλάρ; είπεν ο Φραντι.

— Γιατί όχι; Η κούρασις φέρνει δίψα... Μά τί μοσχοβολάει έδω μέσα; Σ' είσαι ή μαγειρίσσα, Φλωρέτα μου;

— Ναι, κύρ Άλλάρ.

— Μά έσύ, μικρή μου νοικοκυρούλα, ξέρεις να κάνης άπ' όλα. "Υστερ' από δέκα χρόνια, αν με θέλης για άντρα σου, θα σου στείλω προξενιά, είπεν ο γέρος γελώντας. Θα είμαι τότε ογδόντα χρόνων, έκτός αν έχω παντρευτή έν τώ μεταξύ το χώμα...

— "Ω! κύρ Άλλάρ, μην λές τέτοια λόγια! είπεν η Φλωρέτα. "Αφησε τις κουβέντες και κάθησε να φάς μαζί μας...

— "Εχετε καλεσμένους και δεν θέλω να σάς δώσω θάρρος...

— "Ελα δά, κύρ Άλλάρ!... "Εσύ θα μάς δώσης θάρρος; Το τραπέζι το κάνουμε για να γιορτάσουμε τον καλό μας έρχομό σ' αυτό το ωμορφο σπιτάκι... Δεν κανει λοιπόν να λείψης έσύ, που θηθήσες τόσο τον πατέρα να πάρη αυτή τη θέσι, γιατί αν δεν ήθελες έσύ, η κυρία κόμησσα δεν θα τον έπαιρνε... "Ελα, κάθησε...

— "Τι κυρία κόμησσα, άπάντησε ο Άλλάρ, έπηρε έδω τον πατέρα σου γιατί αγάπησε έσένα... "Ας είνε!... Θα φάω κι' εγώ μαζί σας... Πάω μόνο μιá στιγμή ν' αλλάξω...

Και ο γέρο δασοφύλακας πετάχτηκε ως το σπιτι του για να πλυθή και ν' αλλάξη ρούχα. Το ίδιο έκανε και ο Φραντι.

Σε λίγο έφτασε και η οικογένεια Ντεμαρ...

Τι ειλικρινής ύποδοχη ήταν εκείνη, τί χαρά κι' από τά δύο μέρη! Δεν φιλιόντουσαν μόνο με τά χείλη, αλλά και με την καρδιά!

Η κυρά Ντεμάρ θαύμασε το σπιτάκι και τη νοικοκυρώσυνη της μικρης μαθήτριάς της...

Ο γέρο Άλλάρ είχε φορέσει τά κυριακάτικα του κι' όταν κάθησαν στο τραπέζι, τον έβαλαν τιμητικά στη μέση. "Επρεπε να δητε την Φλωρέτα με πόση χάρι τους σερούριζε όλους και με πόση προθυμία την βοηθούσε ο Γιάννης!

Αφού ήπιαν πρώτα στην ύγεια της κομήσης ντε Λάντ, έπειτα στην ύγεια της οικογενείας Ντεμάρ και του κύρ Άλλάρ, ήπιαν και στην ύγεια της μικρης μαγειρίσσας που είχε φτιάξει τόσο νόστιμα φαγητά. "Όταν, έκοψαν την τυρόπηττα, η Φλωρέτα πήγε και φίλησε την κυρά Ντεμάρ.

Αυτή την πηττα την έκανα, της είπε, με δακρυσμένα μάτια, για να σου θυμισω εκείνη που μουδωσες μιá μέρα. "Εσύ ξεχνάς όσα καλά κάνεις, μά εγώ δεν θα το ξεχάσω ποτέ...

Η μικρούλα Φλωρέτα έδειχνε πόσο καλή καρδιά είχε και με τους τρόπους της έκανε όλους να την αγαπούν.

Αφού διασκέδασαν όλοι πολύ ωραία, άποχωρίστηκαν άργα, σαν καλοί και πιστοί φίλοι.

Θ'

ΚΑΛΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΚΟ ΠΑΙΔΙ

Είχε φτάσει πειά ο κρύος χειμώνας. Ο Φραντι με τους άλλους δασοφύλακες που έξουσίαζε, φύλαγε καλά το δάσος. Η κόμησσα πήγαινε συχνά κι' έπισκεφτόταν την Φλωρέτα στο σπιτάκι της κι' έμενε κατάπληκτη με την τάξι και την νοικοκυρώσυνη της προστατευομένης της.

(Ακολουθεί)

